

Missional Transformation: A Constructive Discussion Applying the Theologies of the Mission as Transformation Movement and Stanley Hauerwas
Andreas Østerlund Nielsen
Aarhus Universitet 2012
311 sider

Anmeldt af **Anna Marie Aagaard**

Andreas Østerlund Nielsen er ikke den første missionsteolog, der har undersøgt de teologiske strømninger, der i den seneste halvdel af 1900-tallet har fokuseret på lokalmenigheden som instrument for Guds mission (*missio dei*). Han er heller ikke den eneste, der anvender betegnelsen “the Missional Church Conversation” (MC) om spillet mellem disse teologier, og, endelig, er han ikke alene om at forstå “lokalmenigheden” som “a particular, identifiable place” karakteriseret af “proximity, supportive relationships, sharing of resources, struggling and growing together in faith” (8). Dermed placerer han bevidst sin omfattende missionsteologiske viden i arven fra Lesslie Newbigin og The Gospel and Culture Network. Hvor denne arv er aktiv, kommer der missionsteologisk eftertryk på *kulturanalyse, teologi i kontekst og missional kirkeforståelse* (5).

Østerlund Niensens ph.d.-arbejde med “The Missionary Church Conversation” begynder så med de ændringer (changes), der står centralt i den teologiske forvaltning af arven, nemlig “right relationship with God

and others”; transformed living as a new social community” og “overcoming principalities and powers”. Ingen af disse forandringer er enkle eller lette at gå til. Med rette må Østerlund da også konstatere (16), at “the Missionary Church Conversation” de facto plages af uløste dikotomier mellem Guds og menneskers mission, mellem mission som indsats/aktion og mission som ekklesial væremåde, og mellem reformerte og anabaptistiske kirkelige traditioner (jf. 255-262). Som de indledende overvejelser er stillet op, leder de lige ind i afhandlingens problemstilling: *Hvad nu hvis* missionale menigheder koncentrerede sig om at forstå deres “faith and order” ved hjælp af det langtidsholdbare, bibelske begreb “transformation” som blandt andet anvendes af den radikal evangelikale “Mission as Transformation Movement”. Dermed, sådan lyder tesen, kan afhandlingen bidrage til at skærpe både teologi og praksis i missionale menigheder. Og det hjælper at tage Stanley Hauerwas med på vejen. Ikke fordi denne amerikanske teolog har beskæftiget sig meget med missionsteologi, men fordi han

understreger kristenliv som vidnesbyrd og “transformation” og forstår “transformation” ligesom hovedparten af MC teologerne, nemlig som “an ongoing process of total re-orientation of life with all its aspirations, ideologies, structures, and values” (23, 289). “Transformation” rummer “frihed og evnen til at modtage livet som en gave”. Der er tale om “transformation *from* the world” til at leve i tilbedelse af Jesus Kristi Gud og Fader og således blive udrustet til at ændre verden i positiv retning (143).

Afhandlingens viden om missionsteologi er umiskendelig. Abstraktionsniveauet er højt, og man må renoncere på konkrete svar på hvordanspørgsmålene: *hvordan* lokalmenigheden kan fungere på grænsen mellem Guds rige (*missio dei*) og historisk kontekst. Til gengæld får den tålmodige læser (bogen er omstændelig) adgang til en lang række teologiske udkast, der er genuint optaget af at eftertænke menigheden som vidne om Guds mission i verden.